

Refundacions

written by Pere Grau i Rovira | 30 de maig de 2024

La patacada del 12 de maig ha sacsejat prou els partits independentistes perquè el mot “refundació” soni com una paraula màgica que hagi de portar altra vegada a votar-los la gent que aquell dia es va quedar a casa. Aconseguir-ho no és pas impossible, però segons l’abast i el caràcter d’aquestes refundacions, també pot quedar tot en foc d’encenalls. Només pot tenir èxit si realment es reconeixen els errors fonamentals i s’esmenen. Amb el meu comentari no pretenc, com es diu a casa nostra, descobrir ara el sidral, però no serà sobrer recalcar un parell de punts que trobo que haurien de ser evidents.

S’ha fet molta brometa, molta ironia amb mala bava, sobre aquella expressió de Jordi Pujol, l’“Ara no toca”. Però aquest sentit de saber què “toca” i què “no toca” té un nom ben senzill: visió política. Una qualitat que no té qui es deixa portar pels interessos, rancunietes i aversions personals.

Fa poc un dels nostres comentaristes (perdoneu que no recordi el nom; coses de l’edat...) deia que en el cas d’Esquerra Republicana de Catalunya, per a la cúpula del partit, el mot determinant era “Esquerra”, mentre que per a la majoria dels seus electors era “Catalunya”. Com que, a part dels discursos que es facin, són els fets els que canten, aquesta divergència explica per si sola, totes les pèrdues d’ERC. I no és la primera vegada ni serà la darrera si la refundació del partit no posa (de debò i no sols de paraula) “Catalunya” davant de tot. I això vol dir no trencar ponts amb les altres forces independentistes sinó reforçar-los. I amb la CUP passa quelcom de semblant amb el seu fonamentalisme utòpic, i el seu sovintejat “0 tot o res”. Els dirigents dels dos partits, fins ara, no han volgut veure que “ara no toca” ni “esquerra” ni utopies, sinó senzillament “Catalunya”, com a pal de paller sense el qual tot s’enfonsa, i això vol dir independència, que

és la premissa perquè després sí que “toquin” els dos conceptes.

Refer ponts sòlids entre els partits independentistes, que no vol dir de cap manera perdre la pròpia personalitat política, és un objectiu imprescindible i inajornable, no sols pel moment polític que vivim ara, sinó també pensant en el moment que hi hagi una república catalana. I el perquè no ha de ser tan difícil de comprendre. La República Catalana que els independentistes somniem no serà cap illa dels benaventurats, sinó un país amb tants problemes o més dels que en tenen altres.

Per començar, durant els primers anys serà un país bastant dividit sociològicament. En aquest aspecte he trobat molt interessant l'article de David González *Les cinc Catalunyaes* al *Nacional.cat* del 28 de maig. L'estructura de l'electorat farà impossible que qualsevol dels partits que hi hagi tregui una majoria suficient per governar en solitari. La necessitat de coalicions per governar serà una constant ineludible. I, si els partits que ara anomenem independentistes, no han arribat ja abans almenys a un respecte mutu, lluny de les picabaralles curtes de vista que ara els ha allunyat dels seus electors, hi haurà el perill de tenir un país ingovernable o almenys paralitzat. Per això, i pensant en l'enorme tasca que tindria el govern de la República (integració catalana de la immigració, reformes socials que ara Espanya sempre tomba sistemàticament, ajuda a portar la llengua al lloc que li correspon i tantes coses més) seria un pas endavant molt valuós que aquestes refundacions dels partits (o com en vulguin dir) tinguessin tots aquests factors en compte, i no es quedessin a mig camí, només canviant una cara o altra, però seguint el mateix corriol que els porta al barranc. Usant una altra dita catalana: que Santa Llúcia els hi conservi la vista.